

за това, че намъ „е широко около врата“, че тия разходки ги правимъ отъ охолность и отъ „слободия“, когато той е принуденъ и въ пекъ, и въ дъждъ и вѣтъръ по два пѣти въ день да крачи по тоя пѣтъ, че е вече 63 годишенъ, че не ще издържи тоя трудъ и, че единъ день ще го намѣрятъ колибари, простнатъ до своя послушенъ спѣтникъ... свършилъ за винаги своя труденъ пѣтъ...

Нѣщо болно засѣдна при тая мисль въ гърдитѣ ми, сълзи сѣкашъ полазиха къмъ гърлото и — да заглуша — викнахъ:

Мойта бащиния мила
Е при Стара-Планина.
Сѣ за нея азъ милѣя
Въ тая чуждата страна...

Другаритѣ ми подеха вѣдно съ мене, и пѣсенъта се понесе низъ прохладното още дефиле.

Наближавахме Гарвановъ — камъкъ: тѣсното гърло на дефилето — пѣтътъ отдѣсно, високъ и стрѣменъ край стрѣмна скалиста стѣна. Отлѣво се спуща долината, изъ която стремително се носи къмъ Габрово Янтра. Тукъ тя е пѣнлива и бърза. Дѣсниятъ ѝ брѣгъ е сжщо тѣй скалиста стѣна, която се издига високо — високо, пропукана, съ зѣещи тамъ нѣкакви дупки, а надъ нея — разхвърлени дървета, задъ които се ширятъ пакъ нивитѣ на смѣлия габровски колибаринъ.

Въ подножието на стѣната, връхъ която се вие нашия пѣтъ, тѣкмо въ водата, сж построени точиларници. Оттукъ вече Янтра е оживена съ коледа, които вършатъ различни работици въ дребния занаятъ на мѣстното население: точиларници, бич-